

สี่พันตร

บทที่ 12

องค์หญิงพระชายา ทรงขมวดคิ้วนี้ว่าพัศตร์อย่างไม่พอพระทัยเมื่อได้รับทราบกำหนดการเสด็จมาของท่านหญิงศศิประภาจากราชทูตโสฬสประจำหัตดิน เธอฝันระงับอารมณ์ไว้จนมีโอกาสอยู่ตามลำพังกับนางระพีพี่เลี้ยง ก็ทรงแสดงความฉุนเฉียวออกมาอย่างเต็มที่

“ท่านหญิงกลับมาอีกทำไม ยังมีธุระอะไรหนักหนา หรือว่าฉันยังไม่พ้นการถูกควบคุม”

นางระพีรีบทูลว่า “คงไม่ใช่เช่นนั้นเพคะ เสด็จเจ้าเหนือหัวและพระราชินีทรงห่วงใยจึงได้ส่งท่านหญิงให้มาคอยดูแล องค์หญิงอย่าทรงกริ้วไปเลยเพคะ”

“นี่ฉันจะต้องเป็นข้าทาสโสฬสไปจนตายหรือยังไ้ กระทั่งแต่งงานออกจากแผ่นดินมาแล้วยังถูกติดตามควบคุมแบบนี้”

“แต่ถ้าเป็นองค์หญิงเดือน ก็จะได้เพิ่มพระทัยต้อนรับท่านหญิงด้วยความยินดีเสมอเพคะ”

“พี่ระพีรู้ได้ยังไง! ใจใคร่ใจคนนั้นทำไมพี่จะอ่านออก หรือว่าหญิงเดือนคิดเป็นแต่ด้านดีเพียงด้านเดียว คิดด้านร้ายไม่เป็นเลย”

“องค์หญิงเพคะ...” นางระพีเสียงอ่อย “ไหนๆ ท่านหญิงก็กำลังเสด็จมา หม่อมฉันจะดูแลอย่างดีจนเธอวางพระทัย จะได้เสด็จกลับโสฬสเร็วๆ นะเพคะ”

“เอาเถอะๆ พี่จะทำอะไรก็ทำไป แต่บอกไว้ก่อนเลยว่าฉันคงไม่ว่างพบท่านหญิงหรอกนะ องค์กษัตริย์และพระราชินีทรงโปรดให้รับผิดชอบงานหลายอย่าง ฉันไม่อยากจะต้องเป็นห่วงหน้าพะวงหลัง”

“เพคะ แต่อันที่จริงก็เป็นกรณีเหมือนกันที่ท่านหญิงเสด็จมาจะได้รับทราบและนำกลับไปบังคมทูลว่าพระองค์เป็นที่โปรดปรานทางโสฬสจะได้วางใจ...”

“วางใจเรื่องอะไร! วางใจว่าฉันจะไม่ทำเรื่องเดือดร้อนไข่มุข”

นางระพียิ้มค้างสีหน้าเผือด

“มิใช่เช่นนั้นเพคะ”

“จะพูดอะไรระวังบ้างนะพี่ระพี อย่าลืมนะฉันเป็นพระสุณิสาและเป็นที่โปรดปรานอย่างมาก ไม่ใช่คนที่ใครจะมาประมาทได้”

“หม่อมฉันไม่เคยคิดเช่นนั้นเลยเพคะ”

“ไม่คิดก็ดีแล้ว เพราะถ้าคิดเมื่อไหร่ พี่ต้องลำบากแน่”

ดวงเนตรเธอแกร่งกร้าวดูดั้น สะบัดพระพัศตร์สาวพระบาทจากไป

นางระพีหน้าซีดอ่อนแรง การถวายปรนนิบัติรับใช้สร้างความลำบากยากใจขึ้นทุกที คำพูดของนางกลายเป็นไม่ต้องพระทัย องค์ครุณี มีจิตใจต่อนางในทางลบ เพราะเหตุที่นางเคยรบเร้าขอให้เธอถวายลายพระหัตถ์แก่องค์อัครราช เพื่อขอพระราชทานอภัยโทษให้แก่องค์หญิงที่ถูกตัดสินให้ถวายชีวิต ณ ถ้าศกดิ์สิทธิ์ จนบัดนี้นางไม่กล้ารบเร้าทักถามอีกต่อไป ได้แต่เฝ้ารอข่าวและคำสั่งจากพระนางดาราวดีอยู่เจียบๆ

เสด็จพระองค์หญิงที่แท้จริงคงจะสิ้นพระชนม์ไปแล้วระมัง เป็นเวลานานแล้ว ที่พระนางดาราวดีทรงเจียบบหายไม่ส่งข่าวคราวและไม่มีพระบัญชาใดๆ อีก หรือว่าทรงถูกควบคุมโดยวังหลวงจนแม้จะติดต่อกับพระธิดาต่างๆ ที่ต่างแดนก็ทำไม่ได้

เรื่องราวขององค์ภายิยะที่ต้องพระอาญาถูกปิดเป็นความลับ แม้แต่พระราชวงศ์ก็ไม่ทรงทราบ แล้วนางจะหวังยินข่าวได้จากที่ใด.....

องค์หญิงสุดาวดีนี้ว่าพระพัศตร์ที่เห็นขบวนรถพระที่นั่งจากวังหลวงแล่นตามกันมา องค์ชายภาณุมาศเคยเสด็จมาสมาเสมอ เมื่อก่อนนั้นเธอต้องสู้ทนกล้ำกลืนฝันพระทัยต้อนรับ เพราะแม้องค์ชายมีรูปลักษณ์พิกลพิการน่าชิงชัง แต่ก็ยังเป็นมิตรเดียวที่หาได้ และยังเป็นแหล่งข้อมูลที่เปิดเผยจริงใจที่ช่วยให้เธอได้เรียนรู้ถึงการใช้ชีวิตในวังหลวงหัตดิน

แต่ว่าจนถึงบัดนี้ องค์ชายยังคงปฏิบัติดั้งเดิมสร้างความรำคาญใจให้เธออย่างยิ่ง

เธอขมใจไว้ เพราะเหตุที่นางข้าหลวงแวดล้อมคอยถวายการรับใช้ล้วนแต่เป็นชาวหัตดิน

“ไปตามพี่ระพีมาที่ซี”

ครั้นนางระพีเข้ามาขอบกาย เธอก็เข้าประชิดกระซิบสั่ง

“พี่ระพีไปทูลองค์ชายภาณุมาศนะว่าฉันไม่สบาย”

นางค่านอ่อนๆ “แต่พระองค์ทรงบ้ายเบี่ยงไม่ยอมพบองค์ชาย
หลายครั้งแล้วนะเพคะ”

“ก็ฉันไม่อยากพบนี่...! ถ้าพี่เห็นว่าไม่สมควร พี่ก็ต้อนรับ
องค์ชายไปเองก็แล้วกัน”

นางระพีรู้ดีว่า การบ้ายเบี่ยงหลบหลีกขององค์ครุณีสร้างความ
ความผิดหวังแก่องค์ชายภาณุมาศ แต่พระองค์ก็ยังเสด็จมาครั้งแล้ว
ครั้งเล่า

“องค์หญิงทรงฝันพระทัยรับรององค์ชายสักครั้งเกิดเพคะ”

“เอ๊ะ บอกว่าไม่ก็ไม่ซี..!” ดวงพักตร์เธอจุดขึ้นขึ้นทันที
นางจึงจำต้องถวายนับรับคำ.....

ดวงพักตร์ชาวสีซีต ที่ไม่สมส่วนเพราะอุบัติเหตุและการผ่าตัด
หลายครั้งขององค์ชายภาณุมาศ บอกถึงความผิดหวัง เมื่อนางระพีเข้ามา
น้อมกายบังคมทูลตามรับสั่งขององค์ครุณี นางระพีเองต้องฝันป็นรอยยิ้ม

“....พระนางรับสั่งให้หม่อมฉันจัดนางรำถวาย ขอให้องค์ชาย
ประทับพักผ่อนพระอิริยาบถหาความสำราญก่อนค่อยเสด็จกลับเพคะ...”

องค์ชายภาณุมาศ ทรงกล่ำกลืนความผิดหวัง รับสั่งว่า

“ไม่เป็นไร ในเมื่อองค์หญิงไม่สบายเราก็จะกลับ... วานเธอนำ
มาลัยดอกไม้นี้และความปรารถนาดีถวายองค์หญิงแทนเราด้วย”

นางระพีได้แต่ขอบกายอ่อนน้อม

“เป็นพระกรุณายิ่งเพคะ”

ดวงพักตร์บึ้งตึงขององค์ชายภควัต บอกให้รู้ว่าไม่พอพระทัย...
หลังเสด็จกลับจากทรงงานตามปรกติ ก็แทบไม่ยอมรับสั่งกับพระชายา
เสด็จเข้าห้องทรงพระอักษรแล้วทรงงานต่อเจียบๆ

องค์หญิงสุดาวดีรับรู้มานานแล้วว่า องค์ชายภควัตไม่พอพระทัยเธอ
หลายเรื่อง ทั้งไม่เห็นด้วยที่เธอเสนอตนต่อพระราชินี รับมอบหมาย
ภาระหน้าที่มาปฏิบัติมากมายจนแทบไม่มีเวลาเหลือ และเรื่องที่ทำให้
ขุ่นพระทัยที่สุด ก็คือการที่เธอไม่มีน้ำใจให้แก่องค์ชายภาณุมาศ

ถึงเวลาเสวยก็ยังเก็บพระองค์เจียบ เธอส่งนางข้าหลวงไปทูลเชิญ
นางกลับมาขอบกายรายงานว่

“องค์ชายรับสั่งให้พระชายาเสวยก่อนเพคะ”

เธอจึงตามมาที่ห้องทรงพระอักษร ราชองครักษ์ที่ยืนประจำการ
สะดุ้งกายประชิดเท้าทำความเคารพ เบื้องหลังบานประตูที่ถูกเปิดออก
พระวรกายสูงสง่าทรงงานอยู่หลังโต๊ะไม้แกะสลักประณีต

“ท่านพี่ ถึงเวลาเสวยแล้วเพคะ”

สุรเสียงรับสั่งถามเคร่งขรึมห่างเหิน “เธอบอกภาณุมาศว่า
ไม่สบาย... เป็นอะไร หายดีแล้วหรือ”

ร่างอรชรในอาภรณ์เลียนแบบตะวันตกที่เปิดเผยรูปทรงองค์เอว
และเนื้อหนังมังสาเช่นนี้ก็ทำให้ทรงขัดพระทัยอย่างยิ่งเช่นกัน องค์ชาย
เคยทรงติติงและมีการถกเถียงกันมาหลายครั้ง... “เธอจะแต่งแบบนี้
หรือ” “ไม่ได้หรือเพคะ หัสดินเจริญแล้ว มีชาวต่างชาติเต็มบ้าน
เต็มเมือง ทำไมหม่อมฉันจะแต่งแบบนี้ไม่ได้” “หากมีเราเพียงสองคน
ก็ไม่ใช่ไร แต่ที่เธอเดินไปทั่วตำหนัก พวกองครักษ์จะคิดกันอย่างไร”
“ใครจะกล้าคิดอะไรเพคะ ถึงคิด ก็คงจะคิดขึ้นชมอย่างเดียว...”

พระองค์ไม่เห็นว่งามหรือเพคะ ถ้าอย่างนั้นการที่พระองค์อยู่ในแวดวง
ของคนต่างชาติ ชื่นชมพวกเขา ก็เป็นการเสแสร้งเท่านั้นใช่ไหมเพคะ”

ฯลฯ

ที่สุดก็ทรงยอมจำนนแก่พระชายาซึ่งนับวันก็กล่ำถกเถียงโต้แย้ง
มากขึ้นทุกที

ครั้งนี้ดวงพักตร์งามล่ออ้อมสรวลประจบประแจง “ทรงขุ่นพระทัย
ที่หม่อมฉันไม่ให้การรับรององค์ชายภาณุมาศใช่ไหมเพคะ”

“เธอทำให้ภาณุมาศเสียใจ”

“แหม... ก็หม่อมฉันเตรียมตัวไม่ทัน... องค์ชายภาณุมาศนี่จะมา
เมื่อไหร่จะมา ไม่เคยนัดหมายล่วงหน้า... ใครทำไม่ถูกกันแน่เพคะ”

“ภาณุมาศเคยมาที่นี่ทุกเวลาที่ต้องการ เขาเป็นน้องคนเดียว
ของพี่ แล้วทำไมจะต้องมากพิธีการนักหนา”

เชอคุงชานลงข้างพระสวามี ทอดน้ำเสียงออกอ่อน

“แต่ว่าหม่อมฉันไม่สะดวกใจเพคะ หม่อมฉันเป็นผู้หญิง
ตัวคนเดียวพลัดมาจากต่างบ้านต่างเมือง ไม่คุ้นเคยกับการที่จะรับรอง
ใครก็ตามที่นึกจะมาเมื่อไรก็ตามเมื่อนั้นตามใจชอบ”

ท่าที่ประจบอ่อนอ่อนทำให้ดวงพักตร์ขององค์ชายภควัดอ่อนลง
วางพระหัตถ์โอบอิงสาพระชายา

“ถึงอย่างไรเธอก็ควรจะละเว้นให้ภานุมาศสักคนหนึ่ง เขาโชคร้าย
มามากแล้ว ความเมตตาของเธอเท่านั้นที่จะทำให้เขามีความสุขได้”

“องค์ชายภานุมาศ สมควรสร้างความเคยชินที่จะมีความสุข
กับสิ่งอื่น มิใช่กับการเกาะติดอยู่กับพี่สะใภ้เพคะ”

องค์ชายภควัดทรงนิ่ง ถึงจะยอมรับว่าพระชายาพูดถูก
แต่ความรักสงสารน้องก็อยู่เหนือเหตุผลและความถูกต้อง

“หม่อมฉันเองได้รับพระกรุณาจากเสด็จพ่อเสด็จแม่ ใ้วาง
พระทัยให้ปฏิบัติหน้าที่หลายอย่าง หม่อมฉันตั้งใจจะทำงานให้ดีที่สุด
ไม่ให้เกิดพร่อง หากต้องคอยดูแลองค์ชายภานุมาศ หม่อมฉัน
จะทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายเต็มความสามารถได้อย่างไรเพคะ”

พระสวามีสายพระพักตร์ สُرเสียงตัดพ้อ

“เธอมุ่งมั่นแต่จะทำงานโดยละเอียดครบถ้วนไปแล้ว”

“เสด็จพี่ไม่พอพระทัย ที่หม่อมฉันตั้งใจทำงานเหล่านั้นหรือเพคะ”

“เธอน่าจะรู้ว่าพี่ไม่ได้คาดหวังที่จะแต่งงานกับผู้หญิงเก่งกาจ ที่วิ่ง
อยู่นอกบ้านแทบจะทุกวันเช่นนี้”

“แต่ในเมื่อทั้งสองพระองค์ทรงโปรดเรียกใช้ แล้วจะให้หม่อมฉัน
ทำอย่างไรเพคะ”

“นั่นเป็นเพราะเธอเสนอตัว ท่านพ่อท่านแม่เข้าพระทัยว่า
การทำงานจะทำให้เธอหายเหงา จึงได้มอบหมายงานให้เพื่อเอาใจ
ไม่ได้คิดจะให้เธอทำงานจนลืมน้ำหนักของแม่บ้านเช่นนี้เลย”

“หม่อมฉันละเอียดพระองค์หรือเพคะ”

“ไม่ใช่ก็เหมือนไอ้ และเธอก็ไม่สนใจภานุมาศเหมือนก่อน”

“ที่แท้การที่พระองค์สมรสกับหม่อมฉันก็เพื่อที่จะหาพี่เลี้ยงให้
พระอนุชาตัวเอง” องค์ชายภควัดแกล้งตัดพ้อ

“ศิริกัลยา...” สُرเสียงเรียกอ่อนโยน ประคองดวงพักตร์ล่อ
ขึ้นมองด้วยความรักใคร่ “พี่รู้ว่าเธอเป็นคนเก่ง แต่ก็เต็มไปด้วย
ความเมตตา... ที่พี่เลือกเธอก็เพราะว่าพี่ไม่เคยลืมน้องหญิงโสพลที่พบ
ที่เมืองไทยได้เลย ไม่เช่นนั้นพี่แต่งงานกับใครก็ได้ หลายปีมานี้
มีหญิงงามสูงศักดิ์ถูกแนะนำเข้ามามากมาย แต่พี่ก็ไม่เคยสนใจใคร”

ประกายตาองค์ชายภควัดแวบด้วยไม่ต้องใจ สُرเสียงเยาะหยัน

“ที่แท้พระองค์ติดอยู่กับภาพของเด็กสาวที่ทรงพบเมื่อห้าปีก่อน
ใช่ไหมเพคะ น่าเสียดายที่บัดนี้หม่อมฉันเปลี่ยนไป ไม่เหลือความเป็น
เด็กสาวคนเดิมเลยแม้แต่น้อย”

“เดี๋ยวนี้เธอเก่งกล้าปราดเปรียว ฉลาด และแข็งแกร่งมากกว่า
ที่พี่คิดไว้ แต่ถึงอย่างไรเธอก็เป็นคนที่พี่รัก”

“พระองค์หลงรักเด็กสาวที่พบเมื่อห้าปีก่อนใช่ไหมเพคะ... แต่ว่า
.. ทรงรักหม่อมฉันอย่างไรที่เป็นอยู่ขณะนี้หรือเปล่าเพคะ”

ดวงเนตรงามเกินชายปรากฏเงาหม่นมัว รับสั่งตอบด้วยสุรเสียง
แฝงความลึกลับ “แน่นอน พี่รักเธอ”

พระอาการลึกลับนั้นทำให้องค์หญิงสุดาวดีพระพักตร์เครียด

“หม่อมฉันทำให้พระองค์ผิดหวังใช่ไหมเพคะ”

“ไม่ใช่ใช้อย่างนั้น....”

“ถึงอย่างไรหม่อมฉันก็เป็นพี่เลี้ยงองค์ชายภานุมาศไม่ได้....
หม่อมฉันคงรู้สึกเป็นทุกข์ที่จะต้องทำหน้าที่นั้นตลอดทั้งชีวิตที่อยู่ที่นี่”

“คงไม่ใช่ตลอดทั้งชีวิตหรอกนะ ถึงอย่างไรภานุมาศก็คง
ต้องเสกสมรสมีครอบครัวของเขาเอง”

“หม่อมฉันไม่คิดเช่นนั้นเพคะ”

“ทำไมล่ะ” สُرเสียงองค์ชายภควัดเข้มข้นเพราะทรงเดา
ความคิดของของอีกฝ่ายหนึ่งได้

ประกายตาองค์หญิงสุดาวดีเยาะหยัน มีทางหรือ ที่องค์ชาย
ภานุมาศจะหาคู่ครองได้ เธออยากจะหัวเราะให้ดัง ๆ

ท่านหญิงศศิประภา ยอบกายการะพระชายาด้วยกิริยาที่เป็นเพียงทางการ ร่างออรชรในเครื่องแต่งกายล้ำสมัยเปิดเผยเลียนแบบวัฒนธรรมตะวันตกทำให้ท่านหญิงรู้สึกไม่ชอบใจมาแต่แรก สีหน้าของท่านหญิงเคร่งขรึม เรื่องราวที่เพิ่งได้รับทราบ... ทำให้ประกายตาเธอเคร่งเครียดแข็งกระด้าง เผลอแสดงกิริยาอาการจับสังเกตุองค์ตระกูลนี้ อย่างซ่อนไว้ไม่ได้

องค์หญิงสุดาวดี ซ่อนความไม่เป็นมิตรไว้ในดวงพักตร์เจือยิ้ม

“ขอต้อนรับสู่หัตถ์อีกครั้งค่ะ ท่านหน้า เดินทางลำบาก ต้องอ้อมไปเปลี่ยนเครื่องบินกว่าจะย้อนกลับมา ไม่ทราบว่าท่านหน้าเหนื่อยไหมคะ”

“ไม่เหนื่อยเลยเพคะ”

“ทางโสฬสเป็นอย่างไรกันบ้างคะ”

“ทุกอย่างเรียบร้อยดี องค์เจ้าเหนือหัวและพระราชินีทรงห่วงใยเสด็จพระองค์หญิง จึงโปรดให้หม่อมฉันมาเฝ้าถวายการรับใช้เพคะ”

“ถ้าเหตุผลเป็นเพียงนั้นก็ไม่จำเป็นต้องรบกวนเลย ทางนี้มีทุกอย่างครบครัน ต้องการอะไรก็เรียกหาได้ทุกอย่างอยู่แล้ว”

“ทรงห่วงใยว่าเสด็จพระองค์หญิงอยู่ในท่ามกลางวัฒนธรรมประเพณีและสิ่งแวดล้อมใหม่จะทรงหงาเพคะ”

“ฉันไม่ยึดติดกับอะไรนักหรอกค่ะ ไม่ได้รู้สึกเดือดร้อนต่อสิ่งแวดล้อมใหม่เลย ขอให้ท่านหน้าบังคมทูลให้ทรงสบายพระทัยด้วย”
ท่านหญิงยอบกายอย่างอัศจรรย์ใจ

พระชายารับสั่งต่อด้วยท่าที่วางพระองค์ “โชคดีที่ฉันเป็นที่โปรดปรานไว้วางพระทัย ทรงมีพระบัญชาให้ปฏิบัติงานแทนพระองค์หลายอย่าง ต้องขอภัยด้วยที่ฉันคงไม่มีเวลาให้การรับรองท่านหน้า หากท่านหน้าต้องการอะไรก็บอกพี่ระพีก็แล้วกันนะคะ”

“เพคะ”

สุรเสียงเยาะหยันรับสั่งต่อไปว่า “แล้วหวังว่าคงไม่ต้องรบกวนท่านหน้าแนะนำเรื่องการแต่งกายหรือการวางตัวอีกแล้วนะคะ โปรดจำไว้ว่าที่นี่เป็นบ้านของฉัน ฉันย่อมรู้จักว่า อะไรควรอะไรไม่ควร”

ท่านหญิงพระพักตร์ชาวยุบรู้ว่าถูกเยาะหยันต่อว่า ยอบกายแต่น้ำเสียงกระด้าง

“หม่อมฉันมีบังอาจเพคะ...”

ยังไม่ทันจะพูดจบ อีกฝ่ายก็เซ็ดพักตร์ผละจากไปดื้อๆ

เธอหันมาหานางระพีซึ่งสีหน้าไม่สบายใจก้มกายอยู่ใกล้ๆ

“ระพี เหตุใดพระชายาวางพระองค์กระด้างห่างเหินเช่นนี้ ไม่เหมือนโสมโสภณคนเดิมเลยแม้แต่น้อย”

นางระพีรีบทูลว่า “องค์หญิงจากบ้านเมืองมาแต่ลำพัง อีกทั้งภารกิจการมากมายจึงทรงเครียด ขอท่านหญิงประทานอภัยเพคะ”

“อี..! ฉันเป็นเพียงข้าผู้น้อยจะถือสาโกรธเคืองพระชายาได้ยังไง”

“ถึงแม้พระชายามีราชศักดิ์สูง แต่ก็ไม่ได้ทรงคำนึงถึงข้อนั้นเลยเพคะ”

ท่านหญิงเค้นสรवलเครียดๆ “เธอช่างจงรักภักดีจริงนะ ทั้งๆ ที่ฉันดูก็รู้ว่าเวลานี้เธอไม่ได้มีความสุขเลย”

นางระพีก้มหน้า “หม่อมฉันจงรักภักดีต่อเจ้านายเหนือหัว ไม่คำนึงถึงความสุขส่วนตัว ถึงแม้ชีวิตก็ถวายได้เพคะ”

“ดีแล้ว แต่ว่าเธอควรจรรู้จักแยกแยะผิดชอบชั่วดีด้วย และควรพิจารณาเสียใหม่ ว่าเจ้านายเหนือหัวที่แท้จริงของเธอคือใครกันแน่ เธอเป็นข้าแผ่นดินโสฬสแห่งองค์อัครราช นะ ระพี หากจะถวายชีวิต เธอต้องถวายแก่แผ่นดินและกษัตริย์โสฬส ไม่ใช่ใครอื่น”

คำพูดของท่านหญิงเน้นหนักบอกนัย นางระพีได้แต่ก้มหน้า

“ไปคิดดูใหม่ให้ดีๆ ก็แล้วกัน”

ท่านหญิงทรงเน้นอีกครั้ง.....